

STOPA

ČASOPIS ČESKÝCH A SLOVENSKÝCH SKAUTŮ A SKAUTEK V ZAHRAANIČÍ Č. 48

Chcem Věrní Zůstat Take Dál

Calif VII 1976

Redakčný kruh: Vl. Balejka, V. L. Eliášová

- E. French, L. Rozsypal, Dr. F. Woitsch
Dr. V. Fanderlik,

Adresa redakcie: STOPA, 3133 Shipway Ave, Long Beach, California 90808, U.S.A.

V Európe: SKAUTED, Postbus 2480, Utrecht, NEDERLAND

N A S E N A R O D N I V Y R O C I
1 7 7 6 - 1 9 7 6

MINULO DALSI VYROCI 4. CERVENCE. Je tomu jiz 200 let, kdy nasi otci jasali a tiskli si ruce na potkani. Proziravi a odvazni zakladatele americke svobody byli hluboce vericimi krest any. A protoze verili v Boha, verili i v cloveka - tvora boziho, jehož nelze nikdy a nikde natrvalo duchovne spoutat.

Nesmrtelnost lidske duše byla zakladajicim " Otcum Spojenych Statu " nejpadnejsim duvodem k demokracii. U vsech spoluobcanu ovsem predpokladali uctu k Stvoritelovo Desatera, protoze ze zkusenosti vedeli, ze zachovani lidskych prav a svobody kazdeho jednotlivce zavisi na svobode prijatych povinnostech osobni sebeucty a ucty k bliznim. Pravdepodobne take vedeli, ze americkeu konstituci zajistenych svobod bude asi nekdy lidmi zneužito. Sotva vsak asi predpokladali, ze behem pouhych - a presto dlouhych dvou století se narodí v Americe lidé - a jini do Ameriky prijdou, kteri uz nebudou mit žive vedomi a zavaznosti Desatera. Signatari " Prohlasiení Americké Nezavislosti " se vsak proti vsem tento nebezpečim zaniku svobody ohradili znalosti bible, která jim i nam pripomina, ze " marne se namahaji stavitele, marne se snazi nedopustit se nektère konstrukcni chyby - nestavi-li dum sam Hospodin! " - Chtejí-li vybudovat " E PLURIBUS UNUM ", vedeli, ze nejjistesi zarukou uspechu jim v tom je vira v Boha - " In God we trust "!

V pokornem obdivu nad tim, co se te vsevetove smesici ras, narodu a jazyku v americke svobode podarilo vytvorit, vybudovat a dosahnout za pouha dve století - vsem lidskym chybam a nerestem navzdory - uprime dnes podekujeme Vsemohoucim za dar americke duchovne svobody, která se svobodou podnikani umoznila i nasim zdejsim predkum nejen osobni uspechy pri budovani silne AMERIKY, ale dokonce jim pokytila príležitost bojovat i za svobodu jinych narodu. " Prohlasiení Americké Nezavislosti ", napsal, temer behem jednepródné noci pravnik Thomas Jefferson, veliky americky vlastenec, statnik, první US sekretar zahranici a po G. Washingtoni a J. Adamsovi tretí prezident Spojenych Statu.

Nasi zakladajici Otcove založili celou politickou stavbu Ameriky " na slove S T V O R I T " ! Pravda, ze vsichni lidé byli stvoreni, je povazovana za samozrejnu vec. Necizena prava, která byla vyjadrena v Prohlasiení Nezavislosti a uskutečnena v kazde radce nasi ustavy, jsou nasimi pravy proto, ze nam byla dana n_osim Stvoritelem.

Zakladni skutečnost, kterou nam pripominaji oslavy 4. cervence 1976, je vira v Boha, to jest vira, která nas vede k tomu, abychom ctili vsechny lidske bytosti jako Bohem stvoreni. Tato vira nam zabranuje utiskovat sveho blizniho, okradat ho, ublizovat mu, dychtit po jeho majetku a jeho zene. Tohle je pravy smysl nasi svobody.

Proto krajane, mile deti, ctete americkou historii, ctete díla vsech tech, kteri ucili americky narod lásce a svornosti, kteri žili jen proto, abychom my byli lepsimi a šťastnejsimi. Na americkou historii muzeme byti hrdymi a americka literatura, umeni a veda budiz nam vsem studnici dalsich poznatku. Abychom ocenili velikost Ameriky, musime pohriziti se v jeho minulosti, v jeho přítomnosti a pomahati k jeho slibne budoucnosti - nebot kdi jinym pomaha, pomuze tim nejvice sam sobe!

Prave podstate, srdci, dusi, hlavnímu smyslu 4. cervence 1976 se vsak nedostalo z peněz, ale z práce a z lásky k Bohu! Vira je svobodna a Buh udelil cloveku pravo volit mezi virou a nevirou. Pouze my máme možnost urcit, zda v Americe bude svoboda existovat dalsich 200 let. Buh kdysi řekl: " Počestnost povznasi narody " ! Prejeme Americe pracovnich uspechu - nove vynalezavosti - pechnych vedoucich charakteru - a Boziho požehnani do dalsiho století !

Monrovia, 4. cervence 1976

Bedrich

12. května zemřel v Praze Ž i d l a , jeden z našich skautů, kterého znal nejen kde kdo doma, ale celý mezinárodní skautský svět.

Začal skautovat se Svojsíkem ještě před první válkou, a když se konalo první Jamboree v Londýně, vzal si ho s sebou Svojsík jako tlumočníka, protože uměl dobře francouzsky, ale také trochu anglicky. Na jamboree si naši skauti získali srdce všech svým zpěvům a Židla byl dobrý zpěvák. Svojsík byl tehdy zvolen do World Committee a Židla jakmile dorostl v r 1927 se stal našim zahraničním referentem. Jezdil na schůze a Jamboree a pro svou milou povahu a smysl pro humor si získal srdce všech. V roce 1945, když se skauting u nás obnovil, dal se hned do práce a na první schůzi International Conference v Paříži 1947 jsem byl zvolen já do World Committee / na místo Svojsíkovo/ a Židla zůstal dále zahraničním referentem. V r 1948 byl, pochopitelně, vyakčňen a při novém obnovení Junáka v r 1968 se snažil navázat s mezinárodním skautingem. Bohužel však, dříve, nežli mohlo dojít k našemu uznání na mezinárodním fóru, Junák byl opět rozpuštěn.

Židla byl svedobný ještě v r 1948 protože se "oženil se skautingem" ale když skautingu u nás nebylo, oženil se a dnes má syna a dva vnuky.

Když jsem byl loni na International Conference v Copenhagenu mnoho starých skautských pohlavárů se na něho ptalo. Židlu znal kde kdo.

VELEN

. . naši skauti v cudzine.

Zda se mi to neuveritelne dlouho: je jiz tomu 9 let co jsem poprvce vstoupil do skautingu. V roce 1967 jsem se jako vlce pripojil k 13^{temu} oddilu v Praze. Od te doby skautuji skoro nepretržite. Momentalne jsem jednim z pomocnych vedoucich v 2nd Trafalgar oddile v Oakville. Hned jak jsem vstoupil do teto skupiny- jeste jako skaut (1974)- jsem zacal mit zajem o dosahnuti "Chief Scout's Award" (byvaly "Queen Scout's Award"). O tomto vyznamenani jsem vedel sice jiz driv, avsak az nyni mne zacalo zajimat osobne. Pozadavky pro jeho ziskani, jak jsem zjistil, byly pro mne pristupne, zejmena z me minule praxe. Potreboval jsem k tomu urcite mnozstvi odborek, schopnost vest oddil v ruznych programech, mejmene 1 rok byt clenem jedne skupiny a pritom se zucastnit ruznych cinnosti. Nejtezsi byl posledni bod pro ktery jsem musel dobrovolne odpracovat obci nejmene 50 hodin rocne. O zimnich prazdninach a v pololetkach jsem tedy pracoval jako dobrovolnik v dilne pro "Mentally Retarded and Handicapped People." Nejdelsi cast byla ta kde jsem si musel zaslouzit urcity pocet odborek ve "zlate" vysci. Kazda ze 14 odborek ma tri stupne: bronzovy, stribrny, a zlaty. Dohromady jsem jich musel mit 5 z cehoz 3 byly predem urcene.

Momentalne jako pomodny vedouci (presneji "Leader-in-Training" t.j. vedouci ktery se teprve zacvicuje) pomaham vseobecne s programem a v organizaci ruznych her. Zatim mame asi 30 registrovanых skautu v nasi skupine a planujeme tento rok to zvysit na 35 skautu.

Jsem rad ze zde mohu skautovat a doufam ze to bude porad fajn. Prosel jsem nekolika skupinami a dosel jsem ke zkusenosti ze puvab skautovani neni jenom v jeho naplni ale predevsim v jeho provadeni. Uspech oddilu tedy stoji a pada s jeho vedoucim.

- Misa Z. -

z los angeles:

Na schůzi našich skautských funkcionářů v Los Angeles, na níž byl přítomen také Velen Fanderlik došlo k obsazení uvolněného místa náčelníka našich skautů pro USA po resignaci br. Bedřicha Woitsche. Funkci převzal br. Vlado Balejka

Br. Bedřich Woitsch, který tuto funkci zastával skoro třicet let bude dále spolupracovat kde jeho zkušenosti a schopnosti bude potřeba. Br. Velen mupoděkoval na schůzi za jeho práci organizační a administrativní, která reprezentuje tisíce dopisů a rozsáhlou korespondenci za ta leta. Poděkoval mu za jeho věrné služby a ocenil jeho vytrvalou práci i nadšení. Jako důkaz vděčnosti a ocenění jeho práce odevzdal mu pak akvarel skautského tábora, takového, jaké bývaly u nás a jaké zůstaly v našich vzpomínkách z chlapeckých let.

Bratr Velen měl příležitost poznat mnoho našich pracovníků, strávil několik dní v Los Angeles a jeho okolí a navštívil také P. Popelku který řadu let spolupracuje s našimi oddíly a účastnil se jako duchovní rádce a spoluvedoucí několika táborů.

Z Los Angeles odejel na sever navštívil tábor br. Jednorozce při Eagle Lake západně od Rena.

TÁBORAK MEDZINÁRODNEJ SKAUTSKEJ SKUPINY: Skauti a skautky

skupiny IFOPSAG o ktorej činnosti sme už niekoľkokrát písali ve Stope, usporiadal dňa 18 Sept. skautský táborak pre americké občanstvo, vo veľkom parku neďaleko Los Angeles. Viac ako 2 hodiny, 250 skautov a skautiek, spievalo, tancilo a predvádzalo skaut. výstupy za ktoré sa im dostalo zasluženého potlesku. Ťažko povedať, ktorá skupina bola najlepšia. Väčšia sa snažili dokázať Američanom, že európsky skauting je lepší alebo aspoň tak dobrý, ako skauting americký. Ďalší program tejto skupiny bude skautský program 22 Februára a skautské jamboree v Júlí 1977.

z redakcie;

Finančnú podporu na Stopu poslali: Dr. F.W. Monrovia 10 Dol.
V. CoMonterey 10 Dol. G.B. New York 25 Dol. V.H. Berwyn 10 Dol. P.T.
Los Angeles 1 Dol. G.M. Edmonton 10 Dol. J.A. Chapel Hill 5 Dol.
A.C. Denver 10 Dol. V.K. Brewer 5 Dol. J.K. Cleveland 5 Dol. Australia
11.80 Dol. J.K. Salem 5 Dol. Srdečna vďaka.

Na zpáteční cestě z Los Angeles jsem se stavil na několik dní v táboře našich skautů při Eagle Lake který vedl br Luboš Jednorozec.

Za mlada jsem jezdíval po skautských tábech na kole, teď létám, jezdím autobusy, auty a jak se to dá. To se ovšem neobejde bez všelijakých komplikací a tentokrát jsem někde zakopnul o bludné či jaké koření. Na letišti v Reno jsem zjistil, že se stratilo moje zavazadlo které omylem poslali, bůh ví kam a tak jsem zůstal jen s aktovkou, v které jsem měl na štěstí mapku, kde tábor leží. Když jsem dojel autobusem do Suzanville, zjistil jsem na poště, že telegram nebyl dosud doručen a tudíž mě nikdo na stanici nečekal. Skaut se, ovšem nesmí stratit a tak úřednice na stanici ochotně zatelefonovala na Ranger Station, odtamtud se dovolali radiem další stanici a odtamtud zase poslali posla autem do tábora našich skautů se vzkazem, že čekám na Greyhound station. Kupodivu ani jméno nepopletli k nepoznání. A tak za krátko / asi dvě hodiny/ br Luboš přijel pro mě se svou paní. Od toho okamžiku všechno hrálo i když místo své uniformy se vši parádou jsem chodil ve vypůjčených trenýrkách a a bez odznaků. To však nevadilo, protože mě znají.

Eagle lake je veliké jezero, asi 20 km dlouhé, lesy kolem a tábor je v borovém lese při břehu, suchý a celý den sluníčko. Polovina děvčat a polovina chlapců, veselá nálada a všichni si dobře rozumí, i když tu a tam pomáhala angličtina. Zahráli jsme řadu her, světélka, plížeňnou, poslouchanou, všichni znají dobře značky a ohně chytily vždycky na první sirku. I to zpívání u táboráku nám šlo i když těch písniček co všichni známe je dosti málo. Poseděli jsme si u táboráčku, povykládali, zaezdili po jezeře a skoro všichni dovedou na vodě lyžarit.

Je to kus dobré skautské práce i spolupráce a dva nejstarší hoši se dokonale zapracovali a snad co nejdříve budou moci vést tábory sami.

Všechno dobře dopadlo i ten kufřík se našel. Zajel si do New Yorku.

Velen

z administracie;

Oneskorené expedovanie "Stopy" bolo zavinené chorobou v rodine členu európskej redakčnej rady. Prajemu mu skoré uzdravenie. Material pre toto číslo nám poslal br. Cipo. Srdečná vďaka.

Z Velenových myšlienok:

" Žijeme v rozličných zemích po celém svete a musíme ukázat, že jsme. Nemůžeme dělat všechno to co jsme dělali doma, ale můžeme dělat mnoho co jsme doma dělat nemohli a neuměli."

" Lidem se musí ukázat, že skutečně něco děláme a nejen žvahníme a píšeme články o t.zv. činnosti."

" Nadšení je velice důležitý a potřebný prvek, ale musí se pěstovat a předávat, aby rostlo dál. Jinak z toho všeho nic za několik let nezbyde."

Nie nadarmo sa hovorí medzi skautmi, že "neni puťák jako puťák, ale ten Oldov puťák, to je puťák" a tak tomu bolo i dňa 29 Augusta keď skupina 10 Explorérov a 3 rodičov sa vybrali na 9 dňový puťák do divočiny neďaleko Los Angeles, asi 700 Km a 7 hod. cesty autom.

Pre niektorých to bol prvý puťák a bola to i skúška zdatnosti a vytrvalosti, lebo každý den, priemerná vzdialenosť bola 10 Km s napačovaným "ruksakom" ktorý vážil 5-10 Kg. Ale stálo to zato. Krajina bola krásna, a viedla údolím a kopcami, výstupom a zostupom niekedy až 3000 metrov a jazerá s kryštálove čistou vodou a pstruhami až 45 cm dlhými, bola ako stvorená pre vyžívanie sa našich skautikov a skautiek.

Najväčšou prekážkou bola snáď trati dlhá asi 20 Km, bola to doslovne divočina a len kompas bol zárukou, že na konci je to jazerá, kde sa malo prenocovať. Spalo sa pod holým nebom, alebo v "hrobečkoch" keď pršalo a posledne dva dni veru bolo daždu viacej ako treba, ale to nikomu nevadilo aby stratil dobrú náladu. A posledný den bola taká nálada, že skauti hodili skautky do jazera a verte že tieto sa vôbec nehnevali, ba ako jedna z nich prezradila, to bol jej najlepší zážitok z celého puťáku.

No všetko musí končiť a tak i tento puťák skončil, ale už si robia plány na puťák budúceho roku. Chcete sa prihlásiť??? - o l s o -

" Kdo rychle dava - dvakrát dava "
Moderní pohádka

Byl jednou jeden kral, ne.....byl jednou jeden skautik, ten jiz jako baby v kolebce hodne brebentil a kricel do sveta. Buh vi ktera sudicka mu tu vlastnost dala do vinku. Vyrostl, nic na nej neplatilo, bylo to jako v te stare povesti o kouzelnem zrcadle. Toto zrcadlo obrazelo obrazy lidi tak, jakymi skutecne byli, nikoli za jake se povazovali nebo od svych pratel nebo nepratel povazovani byli. Na nikoho nic nedal....jenom na nejvyssi vrchnost, jelikoz citil, ze " U vrbiček pozdravit musi " ! Toz, nejvyssi danovy kolektor he pozadal o jeho prispevek jelikoz od roku 1955 nebyl v zadnym seznamu, ze by nekdy neco zaplatil. Ano vsechno jde kdyz si reknu " Mohu a chci " ! Ale on nikdy nechtel, jelikoz se vzdy nekdo nasel kdo to za takove kritikove jak je on, delal! Ja chci odpovedet za nej : " Muzes, ale chces take? " Na vsechno jenom vymluvy, ktere ovsem jsou nespravne, jak zapisy a kronika ukazujel! A opakujel : " Muzes, ale nechces? Okolnosti byly a jsou pro toho skautika daleko priznivejsi nez pro jine aby neceho dosahl a slouzil celku ke kteremu se dobrovolne dal. Jsi dedicem vseh dob. Jsou ti k sluzbam vsechna ulehčení, vsechny ziskane prednosti uplynulych stoletel. Kracej dale svou cestou, ale delej dobro i druhym, nemluv...a delej! " Muzes kdyz chces " ! Zacni ted ihned a nikdy necekej zitrku. Zitra, mozna jiz bude pozde. Pohledni do kouzelného zrcadla sve vlastni duše, v nemz uzris, co Buh zamyslel z Tebe uciniti, -nikoli sobeckou, lakomou bytost, kterou z tebe vytvorily tve uzkosti a poklesky, nybrz dobreho cloveka, na nejz Buh pomyslel, kdyz te tvoril. Kdo vykonal v minulých dobách dobre skutky, neceka az ho nekdo pozada o pomoc. Nikoli, on zapocne bez dals nástroji a pomocnými prostredky, ktere prave ma po ruce.....a \$3.00 ma kazdy. " Kdo chce , ten muze " !
Podivejte se do kouzelného zrcadla.

KRALOVSKÝ LES - KOMAROV

'KOMAROV 1976' - tábor českých a slovenských skautů, skautek, světlušek a vlčat v exilu - oblast Holandsko.

době od 3. do 23. srpence 1976 pořádala na této oblasti svůj letošní skautský tábor, tentokrát v Rakousku, v překrásné, turisticky málo navštěvované krajině v blízkosti města Ybbs, v nadmořské výšce kolem 900m, což bylo zvláště zajímavé pro české a slovenské děti z rozvinutého Holandska.

Tábora se zúčastnilo celkem 41 českých a slovenských dětí z Holandska /29/, z NSR /9/, ze Švýcarska /2/, z Rakouska /2/ a z Itálie /1/ ve věku od sedmi do sedmácti let. Celkem bylo na táboře 12 vlčat, 10 světlušek, 5 skautek a 12 skautů. Tábor byl veden exilovými skautskými činovnicemi, převážně z Holandska. Kuchovní službu na táboře měl pan farář Jiří Šk, žijící v Rakousku. Sám byl dříve skautem a prozradil nám své staré skautské jméno: Petr Šnek.

celistvý program tábora uspokojil všechny jeho účastníky. Po vybudování tábora /brána, věž, dílna, polní kuchyně, táborový kruh a totéž, stožár s československou, holandskou a rakouskou vlajkou, četné další drobné skautské

stavby / byl kladen velký důraz na výuku skautské teorie a praxe, výuku mateřštiny a dějepisu, pozorování přírody, zpěv, tělocvik, denní i noční hry, táboráky, koupání atd.

Mezi účastníky tábora byli někteří, kteří již absolvovali 3 až 4 tábory, ve skautingu však nedošli dále, než za nováčkovskou zkouškou. Považují za velký úspěch, že z 41 účastníků tábora složilo 18 nováčků svoji nováčkovskou zkoušku, 7 světlušek a vlčat složilo První stopu, resp. 1 hvězdičku a 12 skautů a skautek složilo svůj 1. stupeň. Bylo aloženo 15 vlčáckých a světluškových odborůk /plavec I., atlet, malíř/, 13 skautských odborůk /plavec I., rodná řeč, malíř/, 4 skauti složili zkoušku Tří orlích per, 3 světlušky Zlatý trojlístek a 1 vlče Tři hvězdičky. Svůj slib složili 4 světlušky, 6 vlčat, 4 skautky, 4 skauti a 4 noví činovníci.

Na Komárově jsme mohli uvítat celou řadu zahraničních návštěvníků, kromě jiných přijelo z Vídně i celé náčelnictvo rakouských skautů. Zápisy v knize hostů svědčí o jejich obdivu k naší práci, o tom, že chápeme a děláme skauting tak, jak by si jej oni přáli dělat. Věřím, že se naším táborem podařilo položit i základ dobré spolupráce mezi českými a slovenskými skauty z rakouské oblasti a mezi skauty rakouskými.

-Bek

Tábor "VELEN 1976"

Od 1. do 21. srpna se konal na bavorské straně Šumavy tábor Oddílu bratří Čapků, který jsme nazvali na počest svého starosty „Velen“. Třicet šest skautů, skautek, vlčat a světlušek převážně z jižního Německa strávilo dny naplněné prací, zábavou, povinnostmi a hrámí. Pod vedením tří činovníků a jedné pomocné činovnice si po prvé v životě chlapci a děvčata stavěli vlastníma rukama tradiční československé podsady z krajinek a kromě kuchyně též všechny ostatní táborové stavby. Práce bylo tedy skutečně dost, zejména i proto, že dříví nebylo tak kvalitní, jak jsme očekávali. Během druhého týdne jsme podnikali polodenní a celodenní výlety po družinách, za současného dokončování táborových staveb. Ve třetím týdnu jsme uspořádali závod skautské dovednosti, lehkootletický den a autobusový výlet do sklárny, na bavorsko-českou hranici do Železné Rudy, na vrchol Javoru a do stříbrného dolu.

Jak jsem se zmínil, tvořili jádro tábora skauti a skautky z jižního Německa, kteří se znali z dřívějších táborů i z her a srazů pořádaných během roku. Vedle 25 členů oddílu prožili s námi dobré i zlé čtyři skauti 2. oddílu z Mnichova a sedm chlapců a děvčat se severu NSR. Tři bratři z Baden-Württembergu nás museli opustit už po dvou týdnech, protože jim začala škola. Na táboře byly děti rozděleny na tři chlapecké a dvě dívčí družiny (Daňci, Netopýři, Kamzíci, Lasičky a Líšky). Snažili jsme se mít družiny vyvážené, jak věkově tak zkušenostmi. Až na malé výjimky se nováčci dobře osvědčili a zapadli do kruhu táborníků. S radostí jsme konstatovali, že máme několik skautů 1. stupně, z nichž nám vyrůstají budoucí činovníci.

Když jsme se po třech týdnech museli loučit, litovali jsme, že tábor nelze prodloužit. Zvykli jsme si na sebe a bylo nám spolu dobře, až u hřejivého ohně nebo ve studeném dešti. Někde bylo vidět i slzičku zármutku z rozchodu. Ale pevně jsme si slíbili, že se za rok zase sejdem na táboře VELEN II.

Tábor "ALFA 76"

Bádenský oddíl "Pochodeň" se letos utábořil u St. Gallenu. Skauti a skautky bydleli ve stanech, včata a světlušky ve skautském domě.

Počasi nám sice nepřálo, ale nemyslete si, že jsme se nudili! Kdopak! Celých 14 dnů jsme měli mnoho práce. Vždyť šlo o body; o malé lístečky, na kterých byla napsána čísla a písmena. Tyto lístečky jsme lepili do desek. A když byly plné, počítali jsme si zprávu o Pisklavém Jimmu a jeho pokladu. To bylo hrůzostrašné!

Nejvíce se lovili na našem táboře bobříky. Nejob-

líbnější byly: mření, hlada a mření. I ti nejmladší lovili. Byla to pěkná fuška - namalovat 24 hodin! Každý si oddechl, když to měl za sebou. Také se skládaly odbornky, např. v st. gallenském koupališti odbornka plavce. Někteří si také skusili samotu v okolních lesích.

Celých 14 dní byly velké přípravy na slibový táborák. Včata, světlušky a skautky se pilně učili značky, uzly, zákon a slib, aby splnili požadavky nováčkovské zkoušky.

Velký večer nadešel. Náhodou nám počasi přálo, nepráelo. Deset včat, světlušek a skautek skládalo slib na oddílovou vlnku. Jak byli pyšní, když jim Jostfáh předal slibový odznak! A jakou teprve měli radost rodiče, když se dověděli, že nyní mají opravdové skauty!

Tábor se tak líbil, že máme nyní v oddíle 4 nováčky a všichni se těší na příští léto. - Zurda.

Dvěstě kilometrů s tornou

Když loňského léta skončilo v Norsku XIV. světové skautské jamboree, slíbili se členové našeho čs. jamboreacového oddílu, že vzájemné bratrské styky budou pěstovat i nadále. Tak vznikla myšlenka uspořádat o prázdninách 1976 putovní tábor jamboreacvé družiny "Lišek", jejíž příslušníci žijí v různých koutech Západního Německa. Jako trasa byla zvolena "S t e z k a t ř e m i z e m ě m i". Ta se vine jižní částí Černého lesa, překračuje Rýn, jde až ke švýcarským lázním Badenu, pak se stáčí na západ a pokračuje po dlouhém hřebeni švýcarské Jury až do francouzského Alsaska. Tam jde pohořím Vogézy a vrací se přes Colmar do východiště - německého Freiburgu. Celkem 400 km a 21 dní pochodu, z toho jsme si naplánovali pro letošek první polovinu.

Naše "silná čtyřka" - Roman, Pinča, Drahoš a Mao - vyrazila tedy 15.7. z Freiburgu, obtížená napéčovanými tornami do kopců Svarcvaldu. Stany, vařič, nádobí, spacáky a proviant jsme pochopitelně nesli s sebou. Na prvním úseku jsme využili lanovky, ale pravý stoupák na nejvyšší vrchol tohoto pohoří - Feldberg /1495 m/ nás stejně neminul! Za vedra 35°C byla to pravá sauna. Při sestupu táhlými údolímí kolem kláštera Sankt Blasien jsme se často osvěžovali koupáním v horakých potocích a na přehradě. Spalo se v noclehárnách mládeže, pod stanem a za teplých letních nocí také "pod širákem". Po prvních třech dnech pochodu - denně kolem 20-22 km - jsme dorazili k Rýnu do malebného městečka Waldshutu, kde jsme si v kempingu dopřáli celodenního nasloučeného odpočinku. Vždyť to bylo potřeba, aby se nám zahojily puchýře na nohou; neboť dnešní mládež ve století automobilizmu má přece jen choulostivější chodidla nežli naši tatínkové - infanteristé! To jsme ještě netušili, že to právě dobrodružství skautského "putáku" nás teprve čeká na švýcarském území. Počasí -

- dosud horké - se poznenáhlu změnilo na přehánky a později déšť a mlhu. Stavět za těchto podmínek stan a vařit si - a přitom neztratit dobrou náladu - to je jen pro pravé zálesáky! Po klikatých horakých stezkách z Bruggu na Staffelegg jsme doputovali do městečka Olten, kde se doplnily zásoby. A znova do hor, které nás tentokrát odměnily krásným rozhledem na panorama Bernských Alp. Za střídavého slunka a mlhy se šlo dále na Helfenberg 1100 m, Passwang 1200 m a konečně na nejvyšší vrchol švýc. Jury: Hobe Winde, 1204 m. Tam jsme pod rozložitým javorem zazpívali naši národní hymnu - to bylo vyvrcholení našeho putáku. Protože se počasí valem horšilo, spěchali jsme dále a přitom jsme v mlze ztratili cestu. Pomohl však kompas a tak jsme šťastně došli do

- Pár poznámek k zálesáckému táboru

Hillbilly 76 Černý les

V první řadě jsme chtěli dát odrostlým skautům příležitost prožít pěkné prázdniny mezi sebou a hlavně dle vlastních představ.

Skautská škola byla výtěžným předpokladem zdárného průběhu celého podniku. Každý z účastníků si byl vědom bez nejmenších instrukcí své zodpovědnosti vůči kolektivu, takže bylo úplně zbytečné ustanovovat nějakou organizaci. I malý počet /11/ dovoloval zcela neformální prázdninové soužití.

Věková jednodlitost skupiny /většina 16-18 let/ zaručovala i poměrnou jednodlitost zájmu. Zájmy dětí do 15 a nad 15 let jsou až příliš rozdílné, než aby se daly sloučit v krátkém prázdninovém období. Obě skupiny vyžadují aspoň z větší části nezávislý program.

Samotný program putáku byl improvizován za spolupráce všech účastníků. Jako vedoucí jsme si ponechali pouze právo posledního slova v případě nerozhodnosti.

Vedle "putování", které bylo díky špatnému počasí omezeno na minimum /12-15 km na den/ nám nejvíce času zabralo obstarávání stravy a noclohu. Volná večery jsme trávili vopravím, zpívaním a společenskými hrami. Na jídle jsme nešetřili; fyzická náročnost vyžadovala dobrou stravu.

Základový způsob táboření pro vyspělý skauty obstal z hlediska velkoušáků i skypůsků účastníků na výberu. Šlo o třídu v emigraci nekladem překonané novky na dovolenou. Šlo jen o pár týdnů nekompromisního soužití v kruhu československých přátel, trochu romantiky a málo "drilu". Fantazie mají píeschnu a zdravého rozumu víc, než si myslíme.

Ahoj Honza a Stěna

Bernský oddíl pořádá skautský vánoční tábor

na Helfenbergu (1100 m) v době od 25.12.

TÁBOR VE SCHWARZWALDU

Máš oddíl "Střední Německo" uspořádal ve Schwarzwaldu, v jižním Německu, svůj letní stanový tábor. Po zkušenostech ze dvou táborů ve Švýcarsku, rozhodli jsme se pro maximální počet 30 účastníků. Byli to členové našeho oddílu, doplnění několika dalšími skautkami a skauty - osamělými hlídkami - které jsme však znali z minulých táborů. Nakonec jsme měli 27 světlušek, vlčat, skautek a skautů, kteří byli rozdělení do čtyř družin. Každý účastník tábora byl povinen účastnit se kuchařského kursu /viz poslední číslo Stopy/. Chtěli jsme uspořádat tábor tak, jak bylo zvykem ve vlasti, t.j. s minimálním počtem dospělých, odstranit "nutnost" účasti maminek-kuchařek na táboře a bez - dnes umohde na našich táborech zavedeným poměrem počtu dospělých k dětem 1:3 až 1:4. A tak táboru také nepředcházel přípravný tábor - začalo se stavět v sobotu a v neděli dopoledne byl tábor postaven. A bylo s radostí pohledět na účastníky tábora, jak se ohání píkami, sekerami - jak budují s v ů j tábor. Bylo to s pomocí rodičů, tato však byla víceméně jen morální. Postavili jsme celkem 16 podsad, 1 zásobovací stan na dvou-metrové podsadě, kuchyni, jídelnu, krytou umývárnu /pro mytí celého těla, hlavně pro děvčata/, 2 latriny, stožár, sklípek.

Denní program byl určen po poradě táborové rady /vedoucí, dva starší skauti, rádcevé/ vždy den předem. Službu mající družina začínala svou práci vždy přebíráním kuchyně před spuštěním vlajky večer, v 8 hodin. První a poslední hlídka trvala jedenapůl hodiny, ostatní byly po hodině. Poslední hlídka vzbudila v 6 hod. ráno ostatní členy družiny; tato připravovala snídani. Budíček byl vždy v 7 hodin, po

rozvínce, mytí, úklidu, snídani /v 8 hod./ byla prohlídka stanů a vztyčení státní vlajky, pak následoval denní program. O půl 11 byl přerušen svačinou; oběd byl v jednu hodinu. Do tří hodin byl polední odpočinek, kterého se díky době organizované práce účastňovala i družina mající službu. Pak následoval opět program, přerušeno o půl 5 svačinou. Program končil mezi 6 a půl 7 večer. V 7 hod. bývala večeře, pak v 8 hod. sejmutí státní vlajky, večeřka byla o půl 10. Tábor byl velice úspěšný - děti se naučily hodně samostatné práci. Velice mne potěšil článek br. Veleny: "Je skauting spoluvinen na nekázní dnešní mládeže?", uveřejněný v posledním čísle Stopy /která mi byla doručena právě na tábor/, kde zhruba popisuje, jak má skautský tábor vypadat, účast dospělých atd. - doporučuji vedoucím, činovníkům, kteří byli na letošních táborech k důkladnému prostudování a zamyšlení se, zda nedrželi v ruce "jen ten talíř, bez auta." Závěrem bych chtěl shrnout mé zkušenosti:

- nejvýhodnější počet účastníků pro tábor od 26 do 30;
- účast po celou dobu tábora. Kratší doba pobytu narušuje celkový program;
- max. počet dospělých: 4 - u smíšených táborů vhodné i ženy, dle počtu děvčat.
- tábor vést tak, aby účastníci měli dojem, že si je vedou sami;
- nedovolit návštěvy rodičů přímo, jak druhou neděli;
- v žádném případě nepřipustit, aby kuchařské práce dělala některá z maminek, byť bychom jí říkali pomocná činovnice. Děti dohled "otravuje", práce v kuchyni je u estává havít. Pro ran a práci družin organizovat tak, aby vždy jeden z dospělých byl v táboře, aby mohl pomoci světlušek nebo vlčatům sunat těžký hrnc a štan. Do další práce v kuchyni vůbec neposahovat, občas jen "mz nout", z a vše provádě normálně.

Oddíl čs. exilových skautů a skautek v severním Německu - uspořádal v letošním roce již dva zdařilé srazy a chystá na podzim 76 další.

V květnu jsme navštívili oboru u městečka Springe, kde jsme v lesích prožili celou neděli nácvikem skautské praxe a polními brami. O svatodušních svátcích jsme tábořili po 3 dny ve skautské rezervaci u Rütthenu, kde se v minulých letech konaly naše tábory "Severka" 74 a 75. Postavili

jame si miniaturní tábor i se stožárem, program byl vyplněn hrou, výletem, koupáním v "Bobřím údolí" a přípravami na letní tábory. Na velkém táborovém ohni za účasti 900 skautů německého Svazu sv. Jiří sklídily naše národní a skautské písně velikánský potlesk. - Naši členové žijí roztroušeně od Hamburku až po Kolín n.R., ale scházíme se a skautujeme. Je nás 30 skautů, skautek, vlčat a činovníků.

/-gll/

Tančíme také za humny ...

... podle mého názoru velice na tom záleží, aby nás na veřejnosti více viděli. Jen tak přidáme svou hřívu k všeobecné věci a snaze emigrace ...

Velen

Jak možná víte, existuje v rámci effratikonského oddílu taneční skupina, která díky choreografce paní Výrostkové nacvičila Českou besedu. Doposud jsme se a ní producovali jen v tuzemsku a proto bylo pro nás vzrušující, když nám br. Vrně "dohodil" vystoupení na mezinárodní úrovni - na festivalu Panevropské unie v Cáchách. Jak z názvu vysvitá, cílem této organizace je sjednocení Evropy na demokratických základech, to znamená, že důrazně odmítá nesvobodná zřízení, ať fašistická či komunistická.

Čas byl krátký a tak se dřelo usilovně.

Až jsme se sešli v pátek dne 7.5.76 večer v Curychu, abychom pod vedením "managera" p. Šaška odjezdili spolu s rétorománskou skupinou do Cách. Tam jsme dorazili po deseti hodinách únavně jízdou.

Po prohlídce starobylého města a oběd v kasárnách jsme se převlékli do národních krojů a autobus nás odvezl do středu města. Tam jsme vedle rumunské a rétorománské skupiny předvedli náš program.

Kolem páté začala v domu ekumenická bohoslužba. Taky jsme se přesvědčili, že se naše moravské a slovenské pestré kroje nejvíce líbí, protože při slavnostním vstupu do chrámu bylo vybráno od každé národnosti po páru, kdežto nás šlo všech osm, s dvěma státními vlajkami v čele. Bohoslužba se protáhla na dvě hodiny.

Na to navazovalo hlavní večerní představení na náměstí pod širým nebem. Vystoupili např. Španělé, Francouzi, Němci, Madři, celkem asi 20 skupin.

K O Z Í L O U K A

Malá mýtinka, sevřená s jedné strany širokým korytem Rýna, s druhé strmou, zalesněnou strání, čelem obrácená k rozsáhlému pastvisku. Chráněná a provoněná nádhernými sosenami, ve stínu alpských obrů, po kterých, zdá se, stačí jen vztáhnout ruku. To byla Kozí louka. Malebnost sama. Obzvláště zvláště-li, že sem mohou motorové vozidla přijíždět jen na povolání. Placené, ovšem.

A do této přírodní romantiky přibyl skautský náruček : padesát dětí s nějakým tím dospělým dozorem, dvacet slepic, pět koz. Na mýtině vyrostla dvě obrovská indiánská teepee a dvě řady pravých československých podsadových stanů, několik campingových stanů, kuchyně a ostatní táborové stavby, slepičí kurník a kozí chlívěk.

Slepice veselé kdákaly a oznamovaly, že právě někde ukryly teploučká vajíčka ; kozy zvonily rolničkami na krku a zvědavě nakukovaly do stanů. A děti ? Děti ovšem jásaly. Hrály si, zpívaly a - pracovaly. Byly to dětské ruce, které už předem si samy spíchny šestimetrové teepee /200 hodin práce/, a které na táboře sbíjely podsady, řezaly dřevo, klestily a osekávaly větve; na stavby i na otop, vařily, prály. Padesát párů dětských rukou vytvořilo společně působnou vesničku na tři týdny prázdnin.

Pro nás se situace zkomplikovala tím, že se vynořila ještě okrojovaná skupina našich dospělých krajanů z Vídně, také s Besedou. Tak jsme pásku "rostali v půli", čímž vznikly zase problémy zvukařskou-technické pro p. Šaška. Nakonec se vše v dobré obrátilo. Slyšeli jsme, že se Beseda líbila. Vyjímáme z dopisu jednoho z organizátorů : "... diváci mne pak oslovovali a říkali, že Češi byli nejlepší..." Odbornice paní Výrostková je skromnější, nicméně nás zařadila mezi prvních deset. Atmosféra byla příjemná, opravdu v evropském duchu.

V neděli ráno jsme Besedu tančili naposledy před radnicí. Po sobotním večeru

následovalo druhé vyvrcholení - slavnostní shromáždění. Promluvil mj. předseda Panevropské unie dr. Otto von Habsburg. Hlavní projev pronesl Helmut Kohl. Mluvil nám z duše, protože otevřeně poukázal na nebezpečí sovětské dobytčnosti.

Po zakončení evropskou hymnou jsme natočili s reportérem Deutsche Wella interview. Byli jsme též představeni Ottovi Habsburskému, který řekl : "Hned jak jsem uviděl Vaše vlajky, měl jsem radost, že jste tady." Tentýž pán pak prohlásil k výše zmíněnému pořadateli : "... je to prostě fantastické, že mládež si přivezla kulturu ze své vlasti a i v exilu jí pěstuje..."

Byly navázány kontakty a už je tu další pozvání. Cáchy byly naší vizitkou a vstupenkou na různá mezinárodní vystoupení.

Kulturní referent města Cách pan Kottwitz, takto hlavní pořadatel, organizátor a hlasatel v jedné osobě nás doprovodil až k autocaru, který nás odvezl upravené, ale s mnoha zážitky zpět do Curychu.

Dojmy Puntičky, Rafana, Dany,
paní Výrostkové a paně Šaškovy
posbíral
- Cookie -

P.S. Nezděstáváme u Besedy. Paní Výrostková sestavila další tanec a tanečky a tak zase pilně cvičíme pro Europeádu v Nancy na podzim.

Vyrůstá nám také konkurence či spíše posila v III. oddílu Bern, kde už Besedu také umí. Ještě jim schází 1 tanečnick a jsou jen zčásti okrojováni. Nevíte o někom, kdo by prodal národní kroj ?

ten ovšem neví : jak je to pěkné, překonat všechny ty šlamastyky, nepřízeň počasí ; jak je to pěkné, překonat strach ; strávit den v lese nikým neviděn a pozorovat jen rej mravenčů a tok vlastních vyšlenek ; jak je to chomné, překonat sám sebe a veškerá pokušení a vydržet den a noc hladovět nebo mlčet ; jak je krásná ta skautská vesnička, zasazená do malebné přírody, která je trochu také mým dílem a mým domovem : jak je krásná noc v lese, kdy jsme sami, bdíme, sledujeme všechny tajuplné zvuky lesa a tiché hvězdy na obloze ; jak je krásná noc v lese, kdy sedíme v táborovém kruhu a sledujeme šlehaající plameny posvátného ohně, zpíváme a hraeme, všichni pěkně pospolu ; jak je to chomné nalézt kamaráda a jak je to závatné krásné sám být spolehlivým kamarádem - drsnákem, který neselže v žádná nepohodě ; jaké teplo člověka rozrazí, když zahájí den pobíháním v plavkách a mytím v chladném Rýnu či vodopádu a jaké teplo se rozhostí na duši, když všichni utvoříme kruh, uchopíme se za ruce, pošleme si pevný stisk a společně si zapějeme :

Proč a kým se máme rozloučit, co každý z nás měl rád,
proč a kým se máme rozloučit bez víry na návrat.

To není, není loučení, byt' chvél se nám